

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNICA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 14. APRILA 1939.

ŠTEV. 31.

DVE KREPOSTI PIJA XI.

Na zadnjem zborovanju Slovenske dijaške Katoliške akcije je prevz. g. škof ljubljanski povedal sledeče iz svojih spominov na Pija XI.:

Sam sem bil okrog sedemkrat pri papežu v različnih časih in sem marsikatero probleme, ki so važni zlasti za nas Slovence, z njim razpravljaj. Spoznal sem njegovo mišljenje in videl način njegovega dela. — Papež sam je o sebi dejal, ko je sprejel zastopstvo italijanske katoliške akademske mladine, da ga je previdnost božja pripravila za to nalogo in težko službo v povojni dobi.

Bog mu je dal dve lastnosti: temeljitost in pogum.

1. Temeljnost: temeljit je bil, ker je bil učenjak, njegov poklic je bilo znanstveno delo. Bil je knjižničar na milanski Ambroziani in pozneje v vatikanski knjižnici. Tam si je pridobil vztrajnost: vsakemu vprašanju priti do dna, doumeti ga in ga rešiti!

2. Pogum: tega si je pridobil v svojem planinarstvu. Pij XI. je bil velik planinec; svoj dopust v Milanu je porabil zato, da je hodil na Alpe in iskal novih smeri. Tu ni potrebna samo fizična sila, ampak tudi pogum.

To dvojje je, kar bi želel sebi, pa tudi vam.

TEMELJITOST

Najnevarnejši ljudje so površneži, zlasti če jih življenje postavi na odgovorno mesto, na katerem vodijo večji del naroda. Če voditelj ni dovolj temeljit in ne doume problemov, velja stari svetopisemski izrek: Če slepec slepca vodi, oba v jamo padeta.

POGUM

Bodimo temeljiti pri pripravi na apostolat, pa tudi pogumni, četudi so včasih na poti velike ovire, o katerih se zdi na prvi pogled, da so nepremagljive. Kakor plezalec, ki pride pod previsno steno in nikamor ne more, mora iskati smeri in poskušati. Pri nas v življenju je isto. Reševanje duševnih problemov, stanovskih, poklicnih, zahteva resnega študija in poguma, da ne klonemo.

TEMELJ: TRDNA VERA V BOŽJO PREVIDNOST

Oboje, temeljitost in pogum, je pa pri papežu koreninilo v tisti globoki in trdni veri, ki jo je imel v božjo previdnost: Bog vodi vse, posameznike in cele narode, in dolžnost vseh je, da z božjim vodstvom sodelujemo: da damo vse iz sebe, kar imamo, potem se nam ni treba nič bati. Sveta namreč ne vodi kak diktator, ampak — Bog, ki ima vse ljudi kakor lutke: Bog se (sicer pametno!) z vsem svetom igra: Ludit Deus orbe terrarum. In iz te globoke in trdne vere v božjo previdnost črpamo mi tisti pogum, ki je potreben zlasti pri delu za Katoliško akcijo.

»KAR ČLOVEK DELA, MORA DOVRŠITI POPOLNOMA.«

Iz tega poguma je izhajala pri papežu še neka druga, zelo redka lastnost: tiste nervoznosti ni poznal, ki jo človek dobi, če ima preveč dela. Te nepočakanosti papež ni poznal. — Enkrat mi je rekel: »Kar človek dela, mora dovršiti popolnoma.«

Na posebnem listu je imel napisana imena posameznikov in skupin, ki jih tisti dan sprejme v avdienco. Tisti, ki so to sestavljali, so računali: ta bo do te ure, ta do te itd., nato pridejo pa skupne avdijske v nato kosilo. Pa se je zgodilo, da še ob pol dveh niti vsi zasebniki niso prišli na vrsto. Za kosilo se ni brigal, kuharji pa so bili vsi iz sebe...

VELIKA LASTNOST MIRU

S tistim, ki je prišel k njemu, je tako govoril, kakor da tisti dan nima drugega dela, ampak je to edini posel tistega dne. To je velika lastnost miru.

In prav zato je našel čas za vse, ker je imel vse razdeljeno. Zato danes ves svet občuduje njegovo delo 17 let. Naravnost neverjetno, kakšna vprašanja je rešil! Kakor je znanstveni rezultat enostaven in preprost, pa je do njega bila zelo težavna in dolga pot! Poglejte n. pr. rešitev rimskega vprašanja (med Vatikanom in Ita-

lijo)! Najbolj pametna in najbolj preprosta rešitev: a toliko let težavnega dela. To vprašanje je rešeno tako enostavno in preprosto, pa je stalo papeža toliko ogromnega dela in študija: temeljitost do konca.

To je zelo važen nauk za vsakega, zlasti za mladega človeka, ki se pripravlja na svoj poklic: Dokončaj vsako delo, brez nestrpnosti in nervoznosti, lepo, mirno, kakor da nimaš drugega dela kot to. Tako človek v kratkem času, v eni uri, mnogo več naredi, kakor tisti, ki ves popoldan hiti in se boji, da ne bo končal.

NAŠ NAJLEPŠI SPOMIN NA PIJA XI.

Najlepši naš spomin pa je, da so bili zastopniki slovenske mladine in DKA — **zadnja**

slovenska skupina, ki je bila sprejeta pri papežu v avdijenci. Bili so še drugi posamezniki, toda skupina smo mi zadnja. Pri tisti lepo uspeli avdijenci je govoril tako prisrčno in toplo, kakor more govoriti le oče, ki najskrbneje ljubi svoje sinove in jih želi usposobiti za naloge življenja, kateremu gredo nasproti.

Smatramo, da so njegove besede oporoka za našo DKA, o kateri je rekel, da želi in prosi Boga, naj cvete, cvete, cvete (besedo je trikrat ponovil). Vsak izmed nas naj se potruži, da načela KA vzceto najprej v njegovi duši in da uredi življenje po teh načelih, potem pa naj se trudi pri akcijah in pridobivanju, da bo DKA po številu in po zdravem katoliškem duhu res cvetela.

OSEM JEZIKOV, SIJAJEN SPOMIN

Pij XII. — kardinal Pacelli se je izkazal kot sijajen govornik v italijanski in francoski. Prav tako pa obvlada v polni meri in s klasično eleganco španščino, portugalsko, angleščino, nemščino, latinščino in grščino.

Poleg tega ima izreden spomin. Če dvakrat prebere 20 verzov iz Iliade, jih brez obotavljanja pove takoj gladko na pamet, kolikorkrat hoče.

Storite vse, da rešite in izpopolnite dober tisk. To je prva ter največja dolžnost. Druga pa je, da ga podpirate in če treba tudi z največjimi žrtvami. **Benedikt XV.**

LEP ZGLED PARIŠKIH AKADEMIKOV

Lep zgled apostolstva molitve in pokore nam dajejo francoski katoliški akademiki. Mislino na tiste ure ponočne molitve, s katerimi so začeli pariški študentje 1912. v baziški Sacré Coeur na Mont Martru. Odločili so se, da delajo pokoro za velike razžalitve, ki so bile v istih nočnih urah po neštevilnih beznicah vlemesta storjene Bogu. Pariški akademiki so pričeli v majhnem številu. Dolgo časa so ostali skriti. Le Bog je vedel za njihovo žrtev. Iz štirih molilcev je danes nastal že velik bataljon nočnih častilcev Najsvetejšega zakramenta: 600 akademikov je razumelo besedo sv. Pavla: »Z veseljem hočem za vaše duše doprinesti žrtev, da, hočem žrtvovati tudi samega sebe.«

Izobražena mladina Francije moli in se pokori.

Vstajenje

Tam od Gorjancev se dviga beli dan, jasen in svetel, poln božjega blagoslova. Nalahno zardi sivkasto nebo, zabliščijo se belorideči oblaki in končno prileze dostojanstveno kot kralj, rdeča krogla — sonce. V trenutku plane življenje v naravo. Zlati žarki objemajo vse, prav vse se leskeče v čudovitem siju. Vzbudi se pesem, mehka, vesela, pobožna pesem božjih pevk. Oglasili so se ptičji kori v še golih kronah skrivljenih tepk in jabolk, zaživelo je gosto vrbovje ob bistrem potočku.

Ci-ci, ci-ci... V zgodnje velikonočno jutro drobi sinica veselo pomladno pesem. Kristalna rosa kane na nizko zeleno travo, na zlato-rumene košarice trobentic in zapoznani beli bratci odpirajo svoja drobna očesca.

Vsa prerोजना je danes narava. Odela se je z mirno svečanostjo, močnejše zaživela, kot bi hotela pokazati, da razume pomen današnjega praznika.

Student Janko stopa preko oživelih poljan proti farni cerkvi. Na levi leže tihe košenice, ki se končajo ob črni črti gozdnega obronka, na desni se čarobno svetlikajo biserni kristali v sončnih žarkih, ki prepletajo zelene trate. Iz dalje pa se kaže zelenkasta streha visokega zvonika, ki se dviga iz kope hiš med golimi sadovnjaki. Od vseh strani, po vseh belih cestah, poteh in stezah se premikajo črne gruče proti cerkvi.

Zazibljejo se bronasti zvonovi, zadoni in zapoje, kliče in vabi k vstajenju. Brneči zvoki prekričijo ptičje žvrgolenje in objamejo vse božje stvarstvo. Janko pospeši korak. Še trenutek in že je med sadovnjaki. Srce mu zakipi v radosti, mehka slutnja nečesa veselega, lepega, vzvišenega mu prevzame srce, ko močnejše utriplje v čudoviti mehkobi.

Vstajenje! Čudežno vstajenje Gospoda!

Aleluja... aleluja...

Gospod prihaja.

Star mož stopa s počasnim korakom iz cerkve. S suho roko dviga kip Gospoda Zmagovalca, ki je pravkar znova vstal iz groba in prinesel svetu novo odrešenje. In za njim prihajajo skozi široka cerkvena vrata dekleta in žene. Prikaže se škrlatno nebo in pod njim župnik s lesketajočo se zlato monštranco. Trije ministranti zvončkljajo, pevci zapojejo iz polnih grl: »Aleluja, aleluja...«

Janko pobožno poklekne pred belim Odrešenikom. Tiha sreča mu napolni dušo in v sebi čuti vso veličino velikonočnega jutra. Njegovo srce prekipeva v veselju, čuti, da je Krist vstal tudi zanj.

Zvonovi pa pojejo, vsa narava kipi v pomladni velikonočni krasoti. Veselimo se, Krist je vstal!

Z naših gimnazij

ŠT. VII

Zavodarij nismo leni, kakor mislijo mnogokrat zunanji. Da delamo, to izpričuje naše društveno življenje.

PALESTRA

Najbolj delaven je pač oni krožek, v katerem obravnavamo **narodne probleme**: probleme našega kulturnega življenja, gospodarstva, vasi, mest in trgov, narodne zavesti ter moralne višine ljudstva.

Šahovski krožek je bil živahen v zimskem času po božiču. Kakor navadno tako je tudi letos priredil turnir za prvenstvo zavoda. Vršil se je ves mesec januar ob zanimanju vsega zavoda. Zbral je 15 solistov višješolcev. Borba je bila ostra, zlasti za prvo mesto. Končno se je posrečilo petim osmošolcem, da so že peto leto zasedli vsa prva mesta.

Dramatski krožek je posebno delaven. Za Pusta so naši igralci zagrli Petančičevo »Lisico zvitorepko«, satiro na moderno družbo.

Komaj so to pospravili, že so moral pripravljati proslavo godu našega nadpastirja dr. Gregorija Rožmana.

Spored proslave je bil pester. Osmošolski zbor je zapel zdravico pod vodstvom Ermana VIII.

Sledil so pozdravni govori. Kepec VIII. je v imenu vseh pozdravil g. knezoškofa. V svojem govoru je poudarjal, da moramo biti gojenci škofijskega zavoda prvi, ki naj svojega škofa poslušajo in mu vdano sledijo.

Za konec smo uprizorili Calderonov »Veliki oder sveta«.

Po proslavi smo veselih src odšli na delo.

Z novostjo nas je presenetil **socialni krožek**, ki je zadnji teden v marcu priredil »socialni teden slovenskega delavstva«. G. Jože Godina nam je objasnili gibanje strokovnih organizacij pri slovenskih delavcih; zlasti preobrat v JSZ na levo in potrebo nove katoliške delavske organizacije (ZZD).

G. dr. Ahčič nam je govoril o komunizmu in njegovem delovanju in zdaj propadanju v Sloveniji, posebno med delavci.

Zadnje predavanje iz tega cikla je bilo o slovenskem poljedelskem delavstvu. Predaval je g. France Pernišek.

FANTOVSKI ODSEK

V februarju je priredil redno akademijo, kjer smo pokazali, koliko zmoramo. Akademija je prav lepo uspela. Za god našega g. vodja kanonika Šimenca je bila zopet kratka akademija s prizorom iz življenja sv. Jožefa.

Lahkoatletski odsek F. O. je pričel že na vse zgodaj spomladi. Pred cvetno nedeljo je bilo tekmovanje za prvenstvo zavoda.

Občni zbor se je vršil 2. aprila in delno 3. aprila. Prvi dan so bila poročila. Pač je bil potek občnega zbora nekoliko buren, pa to je razumljivo. Drugi dan so bile volitve. Predlagane so bile 3 liste. Prva je dobila 25 glasov, druga 39 glasov in tretja 4 glasove.

I. drž. v Ljubljani

Na naši gimnaziji vrši naš list vedno lepše svoje delo, da nas vzgaja v značajne in načelne katoličane, kar je prav v današnjem času tako zelo potrebno, saj poleg verouka ni na naših šolah nobenega predmeta, ki bi vzgajal naš značaj in voljo do pravega katoliškega življenja.

Vidimo, da se tudi versko življenje na naši gimnaziji lepo razvija. To je posebno razveseljivo, če pomislimo, da pri nas versko življenje ni bilo vedno najlepše. Razveseliti se mora vsak, kdor nas vidi, kako dijaki v vedno večjem številu pri šolski sv. maši pristopamo k mizi Gospodovi. Tudi smešenje, ki smo ga prej opažali, je vsaj precej ponehalo, ker so pač tisti sami uvideli, da njihova borba ni poštena ter tudi malo uspešna.

V sredo 5. aprila smo ob 11. šli v telovadnico, kjer smo imeli proslavo v spomin 525 letnice zadnjega ustoličenja vojvod na Gosposvetskem polju v slovenskem jeziku. Proslava je obsegala recitacije, govor, citanje odlomka iz Pregljeve knjige »Umreti nočejo« in petje našega šolskega pevskega zbora. Proslava nas je spomnila na žalostno usodo Slovencev na Koroškem. Po navdušenem petju himne »Hej Slovani« smo odšli domov.

Kakor smo že zadnjič poudarili, so dijaki naše gimnazije nehali biti ribe za mreže komunistov, ki si hočejo še vedno pridobiti čim več vpliva na gimnaziji in ne nehajo s svojo agitacijo. Vemo pa, da imajo za to delo vedno manj prilike. Mi bomo gledali, da ne bodo ribarili v kalnem.

Ponosen sem ker morem reči: verujem in katoličan sem.

Marconi.

Listnica uredništva

Naročniku M. B. z mariborske klas. gimnazije. — Opozarjamo Tebe kakor tudi nekatere druge dopisnike, da uredništva nepodpisanih poročil in dopisov navadno ne sprejemajo; navadno romajo v koš.

Kar tiče Tvojih očitkov zadnjemu poročilu z Vaše gimnazije, Tvoje ugotovitve niso povsem točne. Pogledaj še enkrat to poročilo, pa boš videl, da Tvoj »nikjer niti malo ne omenja« in »nihče ne čita (Dejanja)« ne drži. — Upoštevaj tudi, da vsak poročevalec sodi le prerad po vtisih, ki jih dobi v svoji najbližji okolici. Tu so potem pač možne enostranosti.

Dopisniku iz N. M. — Tudi Tvoje poročilo je brez podpisa. — Zelo pa pogrešamo, da v poročilu nič ne omenjaš, koliko je vaša kongregacija storila in žrtvovala, da bi »navajala svoje lastne člane v Katoliško akcijo«, kakor je naročil kongregacijam sedanji sv. oče še kot kardinal in pomočnik Pija XI. l. 1930. — Saj si bral njegove lepe in priske besede! (MMB, III. 103.) Primerjaj mariborsko poročilo, str. 111.

IZ KRALJESTVA RASIZMA

V sudetskem ozemlju so nemške oblasti v začetku tega meseca uradno ukinile mnogo katoliških šol in zavodov, med njimi jezuitsko gimnazijo v Bohosudovi (Mariaschein) pri Toplicah. Zavod je obstajal skoro 90 let in je vzgojil veliko nemške duhovščine, pa tudi češke. Radovedni smo, kako bodo v Češki in Moravski držali besedo o kulturni avtonomiji.

Nemški škofje so izdali postne pastirske liste, v katerih omenjajo tudi položaj katoliške Cerkve v Nemčiji. Nadškof freiburški dr. Gröber piše: »Žal ni nobenega dvoma, da Kristusa v nemških pokrajinah vedno bolj taje in preganjajo. Sovraštvo do njega podžigajo z najgršimi odstavki iz judovskega talmuda.«

Tudi avstrijski episkopat je izdal pastirski list, ki so ga čitali z vseh prižnic. Škofje zlasti polagajo vernikom na srce, naj imajo vero vedno pred očmi in naj se je ne sramujejo pred nikomer. Odpad od vere je težak greh. Versko dediščino je treba braniti z vsemi silami. — Znano je namreč, da se odpadi od Cerkve v Avstriji zadnji čas zelo množe.

Use človeške sence nam ne morejo zatemniti božje luči v zgodovini papeštva.

Kardinal Faulhaber.

Vsa verstva gojijo umetnost, naša vera pa najbolj.

Kipar Canova Napoleonu I.

Bivši pravoslavni duhovnik o katoliški Cerkvi

Teodozij Bonteanu je po svoji vrnitvi v katoliško cerkev napisal lepo knjigo »Ena čreda in en pastir«. Iz nje spoznamo, da v Romuniji pomalem popušča napestost med katoličani in pravoslavni. Pred leti so namreč visoki pravoslavni cerkveni dostojanstveniki govorili, da morajo v dveh letih uničiti vse, kar so zgradili romunski zedinjeni katoličani, ki so se pred več kot 200 leti vrnili v Cerkev, da ne bodo prej nehali, dokler romunska zedinjena cerkev ne izgine.

POTREBA PO ZDRUŽITVI RASTE

Bonteanu pa pripoveduje, kako zadnje čase Romuni vedno bolj čutijo potrebo, da bi se zedinili. Vedno več je izobražencev, zlasti bogoslovno izobraženih ljudi, ki berejo dela katoliških znanstvenikov in iz njih spoznavajo zgodovino katoliške Cerkve in njen nauk. Profesor teologije iz Jassyja mu je dejal: »Če hočem biti odkritosrčen, moram priznati: čim bolj študiram bogoslovje, tem bolj katoliški postajam — proti svoji volji.«

ODKOD ODPOR PROTI KATOLIŠKI VERI?

Bonteanu sam je isto doživel. Ko je bil še v pravoslavju, je pisal: »Pravoslavna cerkev goji v sebi nek odpor do katoliške. Z vsemi drugimi verami rajši živi v prijateljstvu, tudi s krivoverci, čeprav ji je katoliški nauk najbližji.

Brez sovraštva in strasti sem se vprašal: Kako je prav za prav s katoliško cerkvijo? Ali je res tako gotovo, da je ona na napačni poti? In če je, odkod vendar to, da jo previdnost božja bolj varuje in vodi kot pravoslavno?

Če pa ni na krivi poti, tedaj vstanejo druga vprašanja. Ali je dvojna resnica: ena katoliška, druga pravoslavna, ki druga drugi nasprotujeta? In še naprej! Če katoliška cerkev ne hodi po krivih potih, zakaj vendar pravoslavci bežimo pred njo, je ne moremo prenašati, jo sovražimo?«

ODLOČILNI KORAK

Ker Bonteanu ni mogel v pravoslavju najti odgovora na to vprašanje, je postal katoličan. Ko je storil ta odločilni korak, so na mah izginili vsi »razlogi«, ki so ga prej držali v pravoslavju. Spoznal je, da so to plitvi predsodki, ki so se vleklji skozi stoletja in jih je gojil zlasti pretirani nacionalizem.

BUDITELJI ROMUNSKÉ NARODNE ZAVESTI

Končno Bonteanu še pokaže, da se je romunska narodna zvest začela buditi vprav okoli leta 1700., ko se je del Romunov zedinil s katoliško Cerkvijo. Najstarejše romunske šole so ustanovili prav zedinjeni Romuni in romunski narodni preporod so začeli uniatski katoliški duhovniki in voditelji.

TUDI PATRIARH MIRON JE BIL ZA ZDRUŽITEV.

Tudi umrli Miron Cristea, romunski primas (ta naslov so vzeli od katoličanov), si je zelo želel zedinjenja. Ko je po boljševiški revoluciji pribežalo v Romunijo mnogo ruskih bogoslovcev, na romunskih šolah ni bilo za vse prostora. Ker se je bal, da ne bi nekateri šli študirat na protestantske univerze in se tam nalezli protestantskega duha, je mnoge spravil na katoliško univerzo v Strasbourg.

KJER VZGAJAJO NACISTI...

»Der deutsche Weg«, glasilo nemških emigrantov, je poročal dne 19. II. 1939. sledeče:

Pravkar izšli uradni nemški »Statistični letopis za Nemčijo« nam razgrinja tudi številčni pregled kazenskih prestopkov nemške mladine v obdobju od 1933.—1937. leta.

Ta statistika nudi bralcu strahotno sliko, kam vodi brezverska mladinska vzgoja in kakšne sadove rodi.

Število mladostnikov, ki so bili obsojeni zaradi nenavnih in protinavnih dejanj, se je pod kljukastim križem počel povečevati.

Statistika navaja, da je bilo zaradi prestopkov proti nornosti obsojenih:

l. 1933.	612
l. 1934.	779
l. 1935.	1058
l. 1936.	1465
l. 1937.	2374

Od 1. januarja 1937. je Hitlerjeva mladina državna organizacija, za vse brez izjeme obvezna. Toda ravno od dneva podržavljenja je število protinavnih prestopkov najhuje narastlo, kot nam priča gornja preglednica: število protinavnih prestopkov je v l. 1936.—1937. poskočilo od 1465 slučajev na 2374. Mnogi vodje, ki so kvarili zaupano jim mladino, sploh niso prišli pred redna sodišča, ampak so bili tajno obsojeni od strankinega sodstva.

Brezverska vzgoja k »nacističnemu junaštvu« že prinaša svoje sadove. 28 fantov je bilo l. 1937. obsojenih zaradi umora.

Zaradi kraje je bilo l. 1934. obsojenih 6.947 fantov, l. 1937. pa že 12.475. Nacisti so prisilno zaposlili stotisoče nemške mladine, plača pa komaj zadošča za preživljanje.

Iz vsega tega se očitno vidi, da nemška mladina nurnvo propada. In vendar nekateri mirno izjavljajo, da je nacizem mladino nurnvo prenovil. Toda proti dejstvu so vse besede takih mož brez veljave.

Tako ugotavlja »Der deutsche Weg« po nemški uradni statistiki.

Ali ne doživlja Nemčija podoben propad mladine kakor Sovjetija?

Genjenim naročnikom

naznanjamo, da je pošla

»NAŠA POT« XIV.
dr. Al. Odarja

»TEMELJI

ORGANIZACIJ«.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).